

etablere en adgang for de enkelte tilsynsmyndigheder til at udveksle oplysninger indbyrdes.

For såvel Fondsrådet som Det Finansielle Virksomhedsråd, kan der kun være tale om at videregive oplysninger vedrørende virksomheder, der er underlagt Fondsrådets henholdsvis Det Finansielle Virksomhedsrådets kompetence i henhold til loven.

Det foreslås i *nr. 12*, at ECB nævnes eksplicit i bestemmelsen for at undgå fortolkningstvivil.

Nr. 14 fastlægger kredsen af myndigheder i lande inden for EU og lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, til hvilke der kan videregives fortrolige oplysninger. Som noget nyt er investeringsinstitutter også nævnt i bestemmelsen, hvilket følger af, at bestemmelsen også finder anvendelse på investeringsforvaltningsselskaber. Kredsen af myndigheder, organer og personer, som efter *nr. 15* kan modtage fortrolige oplysninger på baggrund af en samarbejdsaftale, er identisk med den modtagerkreds, der er gældende inden for Den Europæiske Union. Som noget nyt er investeringsinstitutter også nævnt i bestemmelsen, hvilket følger af, at bestemmelsen også finder anvendelse på investeringsforvaltningsselskaber Videregivelse kan kun ske, såfremt betingelserne som anført i stk. 9 og 10 overholdes.

Efter *stk. 6* bliver den, der modtager oplysninger fra Finanstilsynet, efter forslagene til stk. 4 og 5 omfattet af tilsynets tavshedspligt, i det omfang der er tale om fortrolige oplysninger.

Bestemmelsen indebærer i overensstemmelse med den gældende bestemmelse ikke indskrænkninger i grundlæggende principper inden for retsplejen. Bestemmelsen har derfor bl.a. ingen indflydelse på en forsvarers ret til at blive gjort bekendt med sagens materiale, jf. herved den foreslåede bestemmelse i stk. 5, nr. 2.

Stk. 7 medfører at Finanstilsynet alene må anvende de fortrolige oplysninger, som Finanstilsynet modtager, som led i varetagelsen af Finanstilsynets opgaver efter lovgivningen.

Tidsfristen i *stk. 8* stammer oprindeligt fra lov nr. 367 af 14. juni 1995 om en indskydergarantifond.

Stk. 9 forudsætter ligesom den gældende bestemmelse, at modtageren af oplysninger efter stk. 5, nr. 15, er underlagt en tavshedspligt, der mindst svarer til den, der gælder for tilsynsmyndighederne i landene inden for Den Europæiske Union. Finanstilsynet kan således kun videregive oplysninger til de angivne myndigheder, organer og personer i tredjelande, hvis lovgivningen i det pågældende land fastlægger en tilsvarende tavshedspligt.

Derudover forudsættes det, at den myndighed m.v., der modtager oplysningerne, alene må anvende de fortrolige oplysninger ved varetagelsen af sine opgaver.

Efter *stk. 10* kan videregivelse, efter stk. 5, nr. 15, af oplysninger, der hidrører fra et andet land inden for Den Europæiske Union, kun ske, såfremt det pågældende lands kompetente myndigheder, som har afgivet dem, har givet deres udtrykkelige samtykke til videregivelsen.

Stk. 11 medfører, at såfremt en skyldner, investor eller kautionist har betydelige forpligtelser over for flere finansielle virksomheder, kan Finanstilsynet underrette de pågældende virksomheder herom. Finanstilsynet kan underrette de pågældende virksomheder i det omfang, dette har betydning for virksomhedens vurdering af mellemværendet med den pågældende skyldner. Bestemmelsen har tidligere været brugt, hvor flere pengeinstitutter har haft risiko for større sandsynliggjorte tab på samme skyldner.

Efter *stk. 12* hindrer Finanstilsynets tavshedspligt ikke, at der kan gives oplysninger til repræsentanter for virksomheder, der er omfattet af den efter den gældende lov om forsikringsvirksomhed fastsatte ordning om gensidig hæftelse for bygningsbrand. Det er en betingelse, at videregivelsen sker i forbindelse med en sideløbende forhandling om overdragelse af en forsikringsbestand med henblik på sikring af genforsikringsdækning.

Til § 354

Bestemmelsen er i hovedsagen en videreførelse af en tilsvarende bestemmelse i den gældende tilsynslovgivning. Stk. 2, nr. 10, er ny for realkreditinstitutter og forsikringsselskaber. Stk. 2, nr. 11, er ny for banker og sparekasser. Forslaget til nr. 13 er nyt.

Stk. 1 medfører, at det som udgangspunkt alene er den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed, der er part i forhold til Finanstilsynet. Det foreslås som noget nyt, at der gives udenlandske finansielle virksomheder og udenlandske finansielle holdingvirksomheder samme retsstilling som nationale finansielle virksomheder. Baggrunden herfor er, at det skønnes hensigtsmæssigt, at grænseoverskridende finansielle virksomheder opnår partsstatus efter den finansielle lovgivning på lige fod med nationale finansielle virksomheder således, at der ikke sker forskelsbehandling.

Det særlige partsbegreb er nødvendigt for at undgå en udhuling af Finanstilsynets tavshedspligt, da parter adgang til aktindsigt efter forvaltningsloven ikke tilsidesættes af tavshedspligtsreglerne. Det fremgår bl.a. af ombudsmandens praksis, at det almindelige